

DEČJE VESTI

2025 • PRVO TROMESEČJE • SEVERNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

Sadržaj

Na korici: Itgel, koji ima 10 godina, rekao je svojim prijateljima da je Bog izlečio njegovu bolest, ali mu oni nisu poverovali. Itgel nije prestao da im govori o Bogu jer je želeo da Ga njegovi prijatelji upoznaju. Stranica 6.

MONGOLIJA

- 4 Srećni leptirići | 4. januar
- 6 Molitva vere | 11. januar
- 8 Najveća odluka | 18. januar
- 10 Maltretirano misionarsko dete | 25. januar
- 12 Klempave uši | 1. februar
- 14 Priča o dve škole | 8. februar

JUŽNA KOREJA

- 16 Ko se prvi obukao? | 15. februar
- 18 Uporna devojčica | 22. februar
- 20 Upoznati Boga | 1. mart

- 22 Bube, gušteri i mačke | 8. mart
- 24 Ne odustajem | 15. mart
- 26 „Ne jedem svinjetinu“ | 22. mart
- 28 Trinaesta subota:
Teški biblijski test | 29. mart

- 30 Budući projekti Trinaeste subote
- 31 Aktivnosti za decu
- 35 Materijali za učitelje
- 36 Karta

SEVENTH-DAY
ADVENTIST CHURCH®

©2025 General Conference of
Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

Drage vođe Subotne škole,

Endru Mekčesni
Urednik

U ovom tromesečju predstavljamo vam Severno azijsko-pacifičko odeljenje, koje nadgleda rad Crkve adventista sedmog dana u Bangladešu, Japanu, Mongoliji, Nepal, Pakistanu, Južnoj Koreji, Šri Lanki i Tajvanu. Na tom području živi 690 miliona ljudi, uključujući 352.000 adventista. To je odnos jednog adventiste na svakih 1.960 ljudi.

Deo darova prikupljenih poslednje Trinaeste subote u ovom tromesečju biće upotrebljeni za pet projekata u Japanu, Mongoliji, Južnoj Koreji i Tajvanu. Ti projekti Trinaeste subote, navedeni na bočnoj traci, odobreni su pre nego što su vođe svetske Adventističke crkve glasali na Godišnjem savetu 2023. da se teritorija Severne azijsko-pacifičke divizije proširi na još četiri nove zemlje: Bangladeš, Nepal, Pakistan i Šri Lanku.

U ovom tromesečju naći ćete 13 iskustava o delovanju Božje milosti i sile u misijama Južne Koreje i Mongolije. Proveo sam oko nedelju dana u svakoj od tih zemalja, prikupljajući iskustva i za Dečje vesti i za Vesti za mlade i odrasle. Od naročitog značaja su tri iskustva sa Akademije Hankok Šahmiuk u

Seulu, u Južnoj Koreji, koja će dobiti deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja za otvaranje teretane i centra za obuku misionara. Akademija ima oko 900 učenika, od kojih nešto više od 90 posto dolazi iz adventističkih domova. Iskustva iz akademije naći ćete na stranicama 24-30. Ove Vesti počinju iskustvima iz prethodnog projekta Trinaeste subote, jedine škole adventista sedmog dana u Mongoliji. Škola Tusgal, koja se nalazi u glavnom gradu Mongolije, Ulan Batoru, dobila je deo darova 2015. godine kako bi proširila svoje učionice i otvorila biblioteku. Na stranicama 4-15 naći ćete šest iskustava o učenicima iz te škole.

POSEBNI DODACI

Ako ovog tromesečja želite da svoje poučavanje u Subotnoj školi učinite zanimljivijim, nudimo vam razne fotografije i druge materijale koji prate svako iskustvo o misiji. Više obaveštenja nalazi se na bočnoj traci uz svako iskustvo.

Možete da preuzete i PDF verziju časopisa *Dečja misija*, dostupnu na stranici bit.ly/childrenmission i časopis za mlade i odrasle *Misija* na bit.ly/adultmission. Misijski video-snimci su dostupni na adresi: bit.ly/missionspotlight.

Takođe možete preuzeti PDF sa činjenicama i aktivnostima Severnog azijsko-pacifičkog odeljenja na bit.ly/nsd-2025.

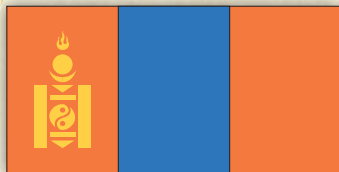
Imajte na umu da ne morate da pročitate iskustva tačno onako kako su ovde objavljena. Dečja iskustva su namenjena širokom rasponu uzrasta od 6 do 12 godina, pa slobodno prilagodite jezik i sadržaj nivou koji odgovara starosnoj grupi u vašem razredu Subotne škole.

Hvala vam što ohrabrujete decu da misle na misiju!

Mogućnosti

Darovi Trinaeste subote u ovom tromesečju će podržati pet projekata u Severnoj Aziji i na Pacifiku:

- Vanškolske centre u 14 škola u Japanu
- Dečji rekreacioni centar u Ulan Batoru u Mongoliji
- Prihvatilište za samohrane majke u Ansanu u Južnoj Koreji
- Teretanu i centar za obuku misionara na Akademiji Hankok Šahmiuk u Seulu u Južnoj Koreji
- Adventistički sistem osnovnih škola na Tajvanu

MONGOLIJA | 4. januar

Tamir

Srećni leptirići

Petogodišnjem Tamiru bilo je dosadno. Čekao je da njegova mama završi posao u školi adventista sedmog dana u Mongoliji. Njegova mama je tu radila kao računovođa, što je značilo da je brojala novac za školu. Tamir je išao u tu školu kao predškolač. Sada su se njegovi časovi završili i on je sedeo na stolici i čekao da krene kući.

„Mama, mogu li da dobijem tvoj telefon?“, upitao je.

Kada mu je mama pružila telefon, pogled mu se zaustavio na aplikaciji na kojoj se nalazila slika čoveka sa talasastom belom kosom i crvenom jaknom.

„Mama“, rekao je, „ko je to?“

„To je Mocart“, odgovorila je mama.

„Vau“, uzviknuo je Tamir. „On baš dobro izgleda.“

Mama se nasmešila. Otvorila je aplikaciju i pritisnula „plej“ na pesmi koju je napisao poznati austrijski kompozitor Wolfgang Amadeus Mocart. Tamirove oči su se širom otvorile od čuđenja dok se muzika izvođena na violini i klaviru širila prostorijom. Bila je predivna! Činilo mu se kao da su mu srećni leptirići ispunili stomak.

Tamir nije mogao da prestane da razmišlja o muzici. Dva dana kasnije rekao je mami i tati da želi da nauči da svira violinu i klavir. Tata je odmahnuo glavom. „Nemamo novca za časove“, rekao je.

Suze su navrle Tamiru na oči. Želeo je da svira violinu i klavir, i nije odustajao. Ponovo je to isto pitao sledeće godine kad je imao 6 godina. Pitao je i kada je imao 7, a zatim i 8 godina. Pitao je to i kad je imao 9, a zatim i 10 godina. Pitao je kada je imao 11, a zatim ponovo sa 12. Svaki put su mama i tata odmahivali glavom. Ali Tamir nije odustajao. Ponovo je pitao kada je imao 13 godina.

Ovaj put, mama i tata nisu odmahnuili glavom. „Sutra ću te povesti na časove violine“, rekla mu je mama. Imala je prijatelja koji je rekao da će naučiti Tamira da svira violinu.

Tamir je bio presrećan! Njegov osmeh se protezao od uva do uva. Srećni leptirići su mu ponovo ispunili stomak. Uzbudeno je to saopštio svojim prijateljima.

Oni su bili iznenađeni. „Hoćeš li stvarno da sviraš violinu?“, upitao ga je jedan dečak.

„Da!“, odgovorio je. „Sutra ću početi da učim da sviram violinu!“

„Vau!“, rekao je drugi dečak. „Bićeš slavan jednog dana!“

Učenje violine nije bilo lako. Bilo je teško naučiti gde treba da stavi prste. Ponekad je Tamir želeo da se igra sa prijateljima, ali je morao da vežba. To mu nije smetalo. Želeo je da ispuni stomak srećnim leptirićima.

Prošlo je godinu dana i Tamir je nastavio da vežba. Zatim su ga zamolili da odsvira jednu naročitu muzičku tačku u crkvi. Mama je bila veoma srećna! U subotu ujutru je uzbuđeno rekla svima: „Moj sin danas svira violinu.“

Ali Tamir nije bio naročito srećan. Ruke su počele da mu se znoje. Vrat je počeo da mu se znoji. Lice je počelo da mu se znoji. Plašio se da svira pred mnoštvom ljudi. Pomislio je: „Ne, ne, ne! Ne želim više da sviram violinu. Želim da idem kući.“

Tata je video da je njegov sin nervozan. „Ne brini“, rekao je. „Isus će ti pomoći.“

Tamir je znao da je tata u pravu. Pitao se zašto njemu to nije palo na pamet. U tišini se pomolio: „Bože, pomози mi da se ne plašim kada sviram violinu. Molim Te, blagoslovi me.“

A zatim je zasvirao pred svim tim ljudima. Uopšte se nije plašio. Lice mu se nije znojilo. Vrat mu se nije znojio. Ruke mu se nisu znojile. Srećni leptirići su mu ispunili stomak. Osećao se dobro! Kada je završio, svi su bili srećni. „Vau, ti odlično sviraš“, rekao je neko. „Jednog dana ćeš biti slavan“, kazao je neko drugi.

Tamir je znao da mu je Bog pomogao.

Da bi dobro svirao, Tamir mora da vežba svaki dan, a on se i moli svaki dan. Tamir želi da predstavlja Mongoliju i Boga pred

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite na karti Ulan Bator u Mongoliji.
- Pogledajte Jutjub video na kojem Tamir svira violinu u svojoj učionici u školi Tusgal, u Ulan Batoru u Mongoliji: bit.ly/Tamir-Mongolia.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

svetom. Želi uvek srećne leptiriće u svom stomaku.

Molite se da Tamir bude dobar predstavnik Boga dok uči da svira violinu i dok uči u školi Tusgal u Ulan Batoru u Mongoliji. Njegova škola je dobila deo darova prethodne Trinaeste subote da bi se proširila novim učionicama i bibliotekom. Darovi Trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se otvori dečji rekreativni centar u Ulan Batoru, gde će deca moći da uče o Bogu koji odgovara na molitve.

MISIONSKI ZAPIS

Mongolska misija je osnovana 1930. godine u Kalganu u Kini, u blizini granice sa Mongolijom. Godine 1931. misionari su se preselili dalje u Mongoliju, gde su putovali na dvogrboj kamili kako bi mogli da posete Mongole rasute po ravnica.

MONGOLIJA | 11. januar

Molitva vere

Itgel

Itgel je desetogodišnji dečak iz Mongolije. Njegovo ime, Itgel, na mongolskom jeziku znači „vera“. Itgel ima mnogo vere.

Kada je otpočela nova školska godina, Itgel je bio uzbuđen što se vraća u školu adventista sedmog dana koja se nalazi u Ulan Batoru, glavnom gradu Mongolije. Bio je spreman da krene u četvrti razred.

Ali njegova radost je trajala samo nedelju dana.

Na kraju prve školske sedmice, svi dečaci i devojčice okupili su se na naročitom sportskom danu. I Itgel je uživao na otvorenom. Bilo je zabavno biti u prirodi. Trčao je i trčao i trčao što je brže mogao.

Te noći se, međutim, Itgel nije osećao dobro. Noge su ga strašno bolele. Jedva se kretao. Mama je bila zabrinuta i stavila mu je ruku na čelo. Goreo je od temperature. Mama i tata odveli su dečaka u bolnicu.

Kad je doktor čuo za Itgelovu visoku temperaturu i bol u nogama, veoma se zabrinuo. Izvukao je špric i dao Itgelu injekciju. Itgel je morao da ostane u bolnici.

Te noći, Itgel je pokušao da zaspi, ali nije mogao jer mu je bilo jako toplo, a i noge su ga veoma bolele.

Molio se u svom srcu: „Bože, molim Te, izleči me brzo.“

Ujutro je doktor dao Itgelu još jednu injekciju. U podne mu je dao treću.

Itgel je počeo da se oseća malo bolje. Ali i dalje nije mogao da hoda. Bolele su ga noge i osećao je strašnu slabost. Doktor mu je rekao da ne pokušava da ustane. Medicinska sestra mu je pomogla da sedne u invalidska kolica kako bi mogao da obiđe bolnicu.

Itgel je bio srećan zbog invalidskih kolica, ali je želeo da hoda. Želeo je da se vrati u školu. Već su mu nedostajali prijatelji. Molio se u svom srcu: „Bože, molim Te, izleči me brzo. Želim da počnem da hodam sam. Želim da se vratim u školu da vidim svoje drugare.“

Nije znao kada će moći da ide kući, ali je verovao da će ga Bog izlečiti. Odlučio je da nastavi da se moli. Kad se sutradan probudio, odmah se pomolio: „Bože, molim Te, brzo me isceli. Želim da počnem da hodam sam. Želim da se vratim u školu da vidim svoje drugare.“

Kad je doktor došao, Itgel se ponovo pomolio: „Bože, molim Te, izleči me brzo. Želim

da počnem da hodam sam. Želim da se vratim u školu da vidim svoje drugare."

Kada je uveče legao u krevet, pomolio se: „Bože, molim Te, brzo me isceli. Želim da počnem da hodam sam. Želim da se vratim u školu da vidim svoje drugare."

Dve nedelje se Itgel molio.

Jednog dana, doktor je rekao: „Da vidimo kako si danas, Itgel“.

Pogledao je dečaka, dao mu injekciju i rekao: „Dobro si! Možeš da ideš kući."

Itgel je bio presrećan! Veliki osmeh mu je krasio lice. Bog je uslišio njegove molitve.

Kad se Itgel vratio u školu, njegovi drugovi su imali mnogo pitanja. Nedostajao im je.

„Šta se desilo?“, upitao ga je jedan dečak.

„Bio sam jako bolestan“, odgovorio je Itgel.

„Kako si ozdravio?“, upitao ga je drugi dečak.

„Bog me je izlečio“, odgovorio je Itgel. „Bio sam jako bolestan, ali sada sam dobro jer sam se molio."

Neki od Itgelovih prijatelja nisu poticali iz hrišćanskih domova i nisu verovali u Boga.

„Šta?“, rekao je jedan dečak. „Samo je čista sreća što si ozdravio."

„Nema šanse“, kazao je drugi. „Ne govoriš istinu."

Itgel nije bio iznenađen. Nije bio uznemiren. Znao je da njegovi prijatelji ne razumeju jer ne poznaju Boga. Ali on je poznavao Boga i znao je da ga je Bog iscelio.

„Možete da kažete šta god želite, ali to je istina“, rekao je. „Bog me je izlečio."

Itgel želi da njegovi prijatelji upoznaju Boga. Još od svoje bolesti, ne prestaje da im govori o Njemu.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite na karti Ulan Bator u Mongoliji.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

Itgelovo ime znači „vera“ i on namerava da uvek ima veru u Boga. „Iako neki od mojih prijatelja ne veruju u Boga, ja i dalje verujem u Njega“, kaže on. „Video sam da me je iscelio."

Molite se za Itgela i njegove prijatelje u školi Tusgal u Ulan Batoru u Mongoliji. Prethodni darovi Trinaeste subote pomogli su njegovoj školi da se razvija uz pomoć novih učionica i biblioteke. Darovi Trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se otvori dečji rekreativni centar u Ulan Batoru, gde će deca moći da uče o Bogu koji odgovara na molitve.

ČUDESNA ZEMLJA

Džingis-kan, rođen kao Temudžin 1162. godine, osnovao je Mongolsko carstvo 1206. godine. Ono je postalo drugo najveće svetsko carstvo u istoriji, zauzimajući čak oko 22% zemljine površine.

MONGOLIJA | 18. januar

Mišel

Najveća odluka

Trinaestogodišnja Mišel je razgovarala sa svojom najboljom drugaricom Inkzin na sastanku kluba Izviđača, kad joj je Inkzin rekla da planira da se krsti u subotu.

„Ne želiš da se zajedno krstimo?“, upitala ju je.

Mišel je pomislila u sebi: „Da se krstim ili da sačekam? Možda ću pitati mamu kad stignem kući.“

Naglas je rekla samo: „Ne znam.“

Inkzin je bila razočarana. Dve devojčice su zajedno učile o Isusu u Izviđačima. Zajedno su proučavale Bibliju. Sada je Inkzin želela da pokloni svoje srce Isusu krštenjem, i želela je da joj se Mišel pridruži. Izgledala je tužno, ali je naglas rekla samo: „U redu.“

Mišel je odlučila da razgovara sa mamom.

Kada se vratila kući, prvo je otišla u svoju sobu da se presvuče i odloži izviđačku uniformu. U sobi je bila njena starija rođaka, koja se takođe zvala Inkzin.

„Ja ću se krstiti u subotu“, rekla je Inkzin. „Zašto se ne krstimo zajedno?“

Mišel je bila veoma iznenađena! U jednom danu, dve devojčice po imenu Inkzin

su joj rekle da planiraju da se krste. U jednom danu, dve devojčice po imenu Inkzin su je zamolile da se i ona krsti sa njima.

Sada je zaista želela da razgovara sa mamom.

„Moram da razgovaram sa mamom“, kazala je.

Inkzin je bila razočarana. Zajedno su proučavale Bibliju. Tog leta su svake večeri zajedno odlazile na evangelizacione sastanke u svojoj crkvi. Sada je htela da pokloni svoje srce Isusu krštenjem, i želela je da joj se Mišel pridruži.

Mišel je otišla kod mame. Nije joj rekla za razgovore sa dve Inkzin. Samo je pitala: „Da li da se krstim sledeće subote?“

Njena mama je izgledala zamišljeno. Tata je bio odsutan od kuće zbog posla, a ona je znala da on ne bi želeo da propusti ćerkino krštenje. „Tata je odsutan, tako da ne bi mogao da vidi tvoje krštenje“, rekla je. „Zašto se umesto toga ne krstiš za vreme velikog kampa Izviđača u Južnoj Koreji?“

Kroz nekoliko nedelja, Mišel je planirala da ode u Južnu Koreju na sastanak Izviđača iz cele Mongolije i drugih zemalja.

Ali mamina ideja nije imala smisla za Mišel. Ni tata ni mama nisu planirali da idu na taj sastanak. Ako bi sačekala, niko od njih ne bi video njeno krštenje. U tom trenutku je znala kakvu odluku mora da donese. Ako sledeće subote ne preda svoje srce Isusu, uvek će postojati izgovor da još malo sačeka. Ona je volela Isusa svim svojim srcem i htela je da Mu pokloni svoje srce. Rekla je mami: „Bolje da se krstim ovde i sada.“

Mama se nasmešila. „Pa onda, samo napred! Krsti se!“, rekla je srećno.

Mišelina rođak Inkzin bila je veoma srećna kad je čula da će se zajedno krstiti. I Mišelina najbolja drugarica, Inkzin, bila je presrećna kad je čula da će se zajedno krstiti.

U subotu su devojčice ušle u autobus i odvezle se do reke sa drugim ljudima koji su hteli da se krste.

Neposredno pre nego što je Mišel ušla u reku, zapitala se: „Da li sam zaista spremna? Da li je ovo zaista moja odluka?“

Setila se kako ju je najbolja drugarica zamolila da se krsti. Pitala se: „Da li se krštavam zato što me je Inkzin pitala?“ Setila se kako ju je rođaka zamolila da se krsti. Pitala se: „Da li se krštavam zato što me je druga Inkzin pitala?“ Setila se kako joj je mama predložila da sačeka. Tada se setila koliko voli Isusa i koliko želi da živi za Njega danas i zauvek. Radosno i sa osmehom na licu se krstila.

Posle toga su mnogi ljudi čestitali Mišel na njenoj odluci.

„Donela si najvažniju odluku u svom životu“, rekao je neko.

Danas je Mišel veoma srećna što se krstila. Mogla je da sačeka i nastavi da govori: „Sutra, sutra, sutra.“ Ali umesto toga, odlučila je da tog letnjeg dana donese najveću odluku u svom životu.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite na karti Ulan Bator u Mongoliji.
- Izazovite decu da razmisle o predavanju svojih srca Isusu prilikom krštenja. Recite im da, poput Mišel, uvek mogu da nađu izgovor da odlože odluku da predaju svoje srce Isusu. Ako neko dete izrazi interesovanje za krštenje, obavestite o tome njihove roditelje. Molite se sa decom i njihovim roditeljima i razmislite o tome da upišete decu u krštenički razred ili im pronađete osobu sa kojom bi mogla da proučavaju osnovne biblijske istine.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

„Uvek sam znala da želim da predam svoje srce Isusu, ali nisam znala kada je pravo vreme“, kaže ona. „Sada znam da pravo vreme nije bilo sutra već danas.“

Mišel je učenica škole Tusgal u Ulan Batoru u Mongoliji. Darovi prethodne Trinaeste subote pomogli su njenoj školi da se proširi i dobije nove učionice i biblioteku. Darovi Trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se otvori dečji rekreativni centar u Ulan Batoru, gde će više dece moći da uči o Bogu.

MONGOLIJA | 25. januar

Ninjin

Maltretirano misionarsko dete

Kada je Ninjin imala 8 godina, ona i njeni roditelji preselili su se daleko od svog doma u Mongoliji da bi živeli kao misionari u stranoj zemlji.

Ninjin je bila uzbuđena što se sele. Jedva je čekala da stekne nove prijatelje. Ali prvi dan u njenoj novoj školi bio je težak. Nije razumela nijednu reč koju su joj govorili. Samo je sedela za svojim stolom i ćutala. Sledećeg dana, Ninjin je odlučila da stekne nove prijatelje. Predstavila se drugoj deci tako što je pokazala na sebe i izgovorila svoje ime: „Ninjin, Ninjin“. Prošlo je mesec dana, a Ninjin je mogla malo da razgovara sa drugom decom. Ali izgledalo je kao da druga deca zaista ne žele da razgovaraju sa njom.

Jednog dana učiteljica je rekla svoj deci da naizmenično čitaju naglas iz udžbenika. Kada je Ninjin počela da čita, devojčica ispred nje se okrenula sa ljutitim izrazom lica.

„Preglasno govoriš“, rekla joj je. „Psst!“

Ostala deca su se kikotala.

Ninjin nije razumela šta je devojčica rekla. Kada je ponovo došao na nju red da čita, čitala je jednako glasno kao i prvi put.

Devojčica se ponovo namrštila i dobacila joj: „Psst!“ Ostala deca su se kikotala. Ninjin je nije razumela i nastavila je da čita.

Zatim je devojčica uzela lepak i bacila kutijicu na Ninjin. Lepak joj je udario u glavu, a deca su se smejala. Ljuta devojčica je ustala i udarila Ninjin.

Ninjin je bila u šoku. Pogledala je u učiteljicu, koja je sedela za svojim stolom. Učiteljica je gledala u udžbenik kao da ništa nije primetila.

Kada je Ninjin otišla kući, rekla je mami šta se dogodilo. Mama je otišla u školu i razgovarala sa učiteljicom.

Učiteljica nije poverovala u ono što je Nanjin rekla da joj se dogodilo. Rekla je da devojčica koja sedi ispred Ninjin nikada nije neljubazna prema bilo kome.

„Ona je veoma slatka devojčica“, rekla je.

Ninjin je shvatila da joj učiteljica neće pomoći, ali je bila sigurna da će joj Bog pomoći. Odlučila je da se pomoli.

Nekoliko dana kasnije, Ninjin je presvlačila svoju školsku odeću posle škole i pronašla lepak po celom zadnjem delu suknje. Suknja je bila uništena. Pitala se kako je lepak dospao

tamo. Kad je sutradan otišla u školu, pronašla je osušeni lepak razmazan na svojoj stolici. Shvatila je da joj je neko sigurno polio stolicu lepkom i tako joj je dospeo na suknju.

Rekla je to mami, a mama je ponovo razgovarala sa direktorom škole. Sigurnosna kamera u Ninjinoj učionici je sve snimila. Ninjin je pogledala video-snimak. Videlo se kako ona izlazi iz učionice da bi otišla u toalet. Zatim se videlo kako nekoliko devojčica maže lepak na njenu stolicu. Ninjin je mogla da im vidi lica.

U tom trenutku, Ninjin se osećala veoma usamljeno. Bilo je teško biti misionar u zemlji u kojoj nije znala jezik i niko nije želeo da joj bude prijatelj. Nedostajala joj je Mongolija.

Nakon toga, Ninjin više nije želela da ide u školu. Međutim, ipak je morala da ide. Druge škole nije bilo. Ninjin se stalno molila.

Dva meseca kasnije, mama je rekla da se vraćaju u Mongoliju. Porodica nije mogla da dobije nove vize, koje bi im omogućile da ostanu. Misionari nisu imali izbora nego da se vrate kući.

„To mora da je Božja volja“, rekao je tata.

Danas Ninjin ima 12 godina i oprostila je deci koja su je maltretirala.

„U početku nisam mogla da im oprostim“, kaže ona.

Ali onda se setila šta Isus uči o praštanju. On je rekao: „Ako ljudima oprostite dugove njihove,

Otac vaš koji je na nebesima oprostiće dugove vaše. A ako ne oprostite, neće ni On vama oprostiti dugove vaše.“ (Matej 6,14.15). To znači da Isus ne može da oprostí grehe onima koji odbijaju da oprostí drugima.

„Nakon što sam nekoliko puta razgovarala sa Bogom, setila sam se da mi je oprostio sve moje grehe“, kaže Ninjin. „Tako sam shvatila da moram da oprostim i onima koji su me maltretirali.“

Ninjin je danas drago što je imala loše iskustvo. Osetljivija je na decu koja se nalaze u sličnom položaju u kome je ona bila. Ona se nežno suočava sa neljubaznom de-

Da bi bilo zanimljivije

- Na karti pokažite deci Ulan Bator u Mongoliji.
- Ohrabrite decu da oprostí drugima kao što je Ninjin oprostila nasilnicima u svojoj školi i kao što Isus oprašta nama kada Ga zamolimo.
- Pitajte decu kako Ninjin pomaže deci koju neko maltretira. Mogući odgovor: Ona traži od neljubazne dece da se sete osećanja drugih i da budu ljubazna. Podstaknite decu da budu poput Ninjin i da pomažu deci koja su slabija ili možda ne znaju njihov jezik.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

com, govoreći im: „I to dete koje zadirkujete ima osećanja. Molim vas, budite ljubazni.“

„Jako sam zahvalna što me je Bog blagoslovio ovom školom i ovom zemljom i iskustvom koje mi je dao kao misionarki“, kaže ona. „Stalno Mu zahvaljujem što Ga imam pored sebe.“

Ninjin uči u školi Tusgal u Ulan Batoru u Mongoliji. Prethodni darovi Trinaeste subote pomogli su njenoj školi da se proširi i dobije nove učionice i biblioteku. Hvala vam na darovima Trinaeste subote u ovom tromesečju koji će pomoći da se otvori dečji rekreativni centar u Ulan Batoru.

MONGOLIJA | 1. februar

Klempave uši

Javka

Javkine uši su štrčale. Uši su mu bile klempave. Ali on nije ni mislio na svoje uši sve dok drugi dečaci nisu počeli da ga zadirkuju – i to mu se uopšte nije sviđalo.

Važno je znati da sa Javkinim ušima nije bilo nikakvih problema. Mnogi dečaci imaju klempave uši, ali ne u Javkinoj školi u Mongoliji. Ostali dečaci su počeli da zadirkuju osmogodišnjeg dečaka.

Svaki dan kada bi se završila škola, on je znao da mora da ide pravo kući. Mama nije želela da se druži sa drugim dečacima jer su koristili rđave reči i bili su veoma nestašni.

Javka nije imao mnogo prijatelja i želeo je da ga drugi dečaci prihvate. Želeo je da mu budu prijatelji. Tako je jednog dana ignorisao mamina uputstva i pošao sa pet velikih dečaka umesto da ide kući.

Dečaci nisu želeli da budu Javkini prijatelji. Umesto da se raduju što je sa njima, počeli su da ga zadirkuju zbog njegovih ušiju.

Javka je bio tužan. Pitao se da li je ružan. Onda ga je jedan od dečaka nazvao ružnim imenom. To mu se uopšte nije dopalo. Podigao je pesnicu i udario dečaka.

Pet dečaka je skočilo na njega, kao pet ljutih medveda koji su nasrnuli na malo jačnje. Izudarali su ga, išutirali i pobegli.

Javka je ležao na zemlji i plakao. Poželeo je da je poslušao mamu i iz škole otišao pravo kući. Ustajući, prišao je obližnjoj klupi i seo. Tada se setio Boga. Sagnuo se na klupi, jednom rukom se hvatajući za stomak koji ga je bolelo. Zatvorio je oči i molio se: „Dragi Gospode, hvala Ti što si uvek sa mnom. Hvala Ti što me uvek čuješ. Molim Te, saslušaj me sada. Pomozi mi da imam prijatelje koji me ne zadirkuju. Pomozi mi da imam prijatelje koji imaju dobar uticaj. Amin.“

Ustajući, potrčao je kući što je brže mogao. Kad se približio kući, obrisao je prašinu sa svoje odeće da mama ne bi videla da se potukao. Pokušavao je da izgleda srećno dok je ulazio u kuću.

Mama nije primetila ništa loše. „Operi ruke i pojedi svoju večeru“, rekla mu je.

Nakon jela, Javka je otišao u svoju sobu i presvukao se. Razmišljao je o tom danu. „Zašto su me istukli?“, pitao se.

Javka nije razgovarao sa tim dečacima sledeće nedelje i oni nisu razgovarali sa njim. Onda su mu, sasvim neočekivano, jedan po jedan, dečaci prišli da mu kažu da im je žao.

Javka im je oprostio, ali se više nije družio sa njima posle škole. Shvatio je da je mama u pravu. Dečaci su koristili rđave reči i bili veoma nestašni. Kad je bio sa njima, i on je želeo da koristi slične reči i da bude nestašan. Imali su loš uticaj na njega. Želeo je prijatelje koji su imali dobar uticaj. Molio se za prijatelje.

Dve godine kasnije, Javkina porodica se preselila iz svog malog grada u pustinji Gobi u glavni grad Mongolije, u Ulan Bator. Javka je počeo da ide u adventističku školu u tom gradu. Bio je veoma srećan! Niko se nije rugao njegovim ušima. Umesto toga, njegovi novi drugovi iz razreda govorili su lepe reči i činili dobra dela. Oni su imali dobar uticaj na njega, a i on je mogao dobro da utiče na njih. Stekao je mnogo dobrih prijatelja.

„Bog je odlučio da mi da prijatelje još dok sam se molio tamo na klupi“, kaže Javka. „Mislim da je jedan od najvećih blagoslova u mom životu to što idem u ovu školu.“

Danas Javka ima 14 godina i uči u školi Tusgal u Ulan Batoru u Mongoliji. Prethodni dar Trinaeste subote pomogao je njegovoj školi da se proširi i dobije nove učionice i

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci na karti pustinju Gobi u južnoj Mongoliji. Zatim im pokažite Ulan Bator, glavni grad, gde Javka sada živi i ide u školu.
- Recite deci da je Javka njegov nadimak. Njegovo puno ime je Baiardžavklan.
- Pitajte decu kako mogu da imaju dobar uticaj na druge. Mogući odgovori: Izgovarati lepe reči, činiti dobra dela. Podstaknite decu da imaju dobar uticaj na drugu decu i odrasle.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

biblioteku. Dar Trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se otvori dečji rekreativni centar u kome će deca naučiti da govore lepe reči i čine dobra dela u Ulan Batoru. Hvala vam na vašoj podršci.

ČUDESNA ZEMLJA

Ger (jurta) je tradicionalna mongolska kuća, odnosno šator za stanovanje. To je kružna struktura sa kupastim krovom koja je pokrivena belim platnom. Zimi je u njemu toplo, a leti hladno i lako se skida, transportuje i ponovo postavlja dok se stočari kreću od jednog do drugog pašnjaka sa svojim stadima.

MONGOLIJA | 8. februar

Anar

Priča o dve škole

Kada je Anar imao dovoljno godina da krene u prvi razred, počeo je da ide u adventističku školu u glavnom gradu Mongolije, Ulan Batoru. Njegova porodica nije bila adventistička, ali njegova mama je smatrala da je škola Tusgal najbolje mesto za njega. A zatim su se mama i tata preselili u Sjedinjene Države da tamo rade i ostavili Anara kod tetke.

Anaru se dopala adventistička škola i njegovi drugovi iz razreda. Učitelji su uživali u nastavi, a deca u učenju i igri. Završio je prvi razred. Zatim je završio drugi razred, treći razred, četvrti razred, peti razred i šesti razred. Uživao je u svemu u vezi sa školom. Svi su se prema njemu ponašali ljubazno.

Onda se u sedmom razredu pojavio novi dečak. Novi dečak se zvao Batu i nije se ljubazno ophodio prema Anaru. Batu je ismevao način na koji je Anar hodao. Ismevao je način na koji je Anar govorio.

Istina je da Anar nije hodao i pričao kao drugi dečaci i devojčice u školi. Njemu je bilo teško da stavi jednu nogu ispred druge. To je zato što Anar ima cerebralnu paralizu. Deo njegovog mozga nije normalno rastao dok

je još bio beba u majčinom stomaku. Kao rezultat toga, kada hoda, ponekad se spotiče. On takođe, ne može da priča tako brzo kao njegovi drugovi. Kada je kao mali konačno progovorio, reči su izlazile veoma sporo.

Batu je voleo da zadirkuje Anara. Iako ga je Anar zamolio da prestane, on to nije učinio.

Anar je razgovarao sa svojim učiteljem, a učitelj je razgovarao sa Batuom. Onda je neko vreme sve bilo u redu, sve dok Batu ponovo nije počeo da ga zadirkuje.

Posle nekog vremena uključila se i socijalna radnica škole i Batu je prestao da zadirkuje Anara, ali samo na kratko.

Jednog dana, Batu je nazvao Anara ružnim imenom i Anar je pokušao da ga udari. Ali Batu je bio veći, brži i jači i pobedio je u tuči.

Nakon toga, škola je organizovala sastanak između Batuovih roditelja i Anarove tetke.

Ali Anaru je bilo dosta. Rekao je tetki da želi da pređe u drugu školu.

Anaru se svideo njegov prvi dan u državnoj školi. Niko mu se nije neljubazno obraćao.

Ali već drugog dana su drugi dečaci počeli da primećuju da on ne hoda i ne govori

kao oni. Počeli su da ga zadirkuju, a neki su ga i udarili.

Anar je razgovarao sa učiteljicom, ali ona nije ništa uradila. Razgovarao je sa drugom učiteljicom, a ni ona nije ništa uradila. Činilo se da nastavnicima nije stalo.

Ni ostala deca nisu marila ni za šta. Nije im stalo do nastavnika, nije im stalo do nastave, nije im stalo ni do druge dece, a ni do Anara. Tokom nastave, ustajali su i hodali po učionici, tako da Anar nije mogao da prati nastavu.

Prošlo je nedelju dana i Anar je shvatio da prelazak u novu školu ništa nije rešio. Batu ga je zadirkivao u njegovoj staroj školi, ali on je bio samo jedan dečak. Sada ga je ceo razred zadirkivao. Anar se setio nastavnika u svojoj staroj školi. Njima je stalo do njega i do toga da on nauči gradivo. Nedostajala mu je stara škola.

Posle dve nedelje, Anaru je bilo dosta. Zamolio je svoju tetku da ga vrati u adventističku školu. Ali pre nego što se vratio, molio se. Molio se da Batu prestane da ga zadirkuje.

Prvog dana nakon povratka u adventističku školu, Anar je bio iznenađen kada je otkrio da Batu nije isti dečak. Kao da je Batu znao da je Anar otišao zbog njegovog zadirkivanja. Nije zadirkivao Anara ni tog ni sledećeg dana. Prema Anaru se ophodio sa ljubaznošću i poštovanjem. Anar je počeo da ga voli. Danas su ova dva dečaka dobri prijatelji.

Anar kaže da je Bog uslišio njegovu molitvu da zadirkivanje prestane.

„Nisam shvatio da idem u dobru školu sve dok nisam proveo dve nedelje u držav-

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci na karti Ulan Bator u Mongoliji.
- Recite im da je Batu pseudonim. Njegovo ime je promenjeno zbog privatnosti.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poči ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

noj školi“, kaže on. „Molio sam se Bogu za tu situaciju i mislim da mi je Bog pomogao.“

Anar danas ima 14 godina i rado uči u devetom razredu škole Tusgal u Ulan Batoru u Mongoliji. Prethodni dar Trinaeste subote pomogao je njegovoj školi da se proširi i dobije nove učionice i biblioteku. Dar Trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se otvori dečji rekreativni centar u kome će više dece u Ulan Batoru naučiti da se moli Bogu. Hvala vam na vašoj podršci.

ČUDESNA ZEMLJA

Baktrijske kamile potiču iz Mongolije. Imaju dve grbe i manje su od arapskih kamila.

JUŽNA KOREJA | 15. februar

Tejong

Ko se prvi obukao?

Jedanaestogodišnji Tejong, iz Južne Koreje, voli školu i voli da dobija dobre ocene. Ali da bi dobio dobre ocene, mora da zna tačne odgovore. Da bi znao tačne odgovore, pažljivo radi sve svoje školske zadatke.

Jednog dana učiteljica je deci postavila teško pitanje. „Kada su ljudska bića počela da nose odeću?“, upitala je.

Tejong je podigao ruku.

„Ja znam!“, rekao je.

„Koji je pravi odgovor?“, pitala je učiteljica. „Kada su ljudska bića počela da nose odeću?“

„Kada su Adam i Eva zgrešili“, rekao je dečak samouvereno. „Bog im je dao odeću napravljenu od životinjske kože.“

Učiteljica je bila iznenađena. To nije bio odgovor koji je očekivala. Školski udžbenik ne pominje Adama ili Evu. U njemu se ne spominju ni greh ni Bog.

Dečak je video zapanjen izraz na licu svoje učiteljice. Znao je da njegov odgovor ne dolazi iz udžbenika. Pročitao je udžbenik. Ali on je takođe čitao Bibliju u Crkvi adventista sedmog dana. Verovao je da je Biblija

ispravnija od njegovog udžbenika. Ponovo je progovorio. „Biblija kaže da je Bog dao odeću Adamu i Evi kada su zgrešili.“

Nastavnica nije bila sigurna šta da kaže. Dugo je gledala u ostalu decu. Zatim je pogledala Tejonga. Odbila je da prihvati njegov odgovor kao tačan.

„U Bibliji ima mnogo čudnih priča“, rekla je ona. „Da li bi neko drugi mogao da odgovori na moje pitanje? Kada su ljudska bića počela da nose odeću?“

Drugo dete je podiglo ruku i dalo odgovor iz udžbenika. Reklo je da su ljudska bića počela da nose odeću pre 170.000 godina.

Nakon škole, Tejong je kao i obično otišao u Adventističku crkvu da učestvuje u programu posle škole. On i mnoga druga od 45 dece u programu nisu poticala iz hrišćanskih domova, ali su njihovi roditelji bili srećni što deca mogu da uče o Bibliji.

Tejongov omiljeni deo programa bio je biblijski klub koji je vodio učitelj po imenu gospodin Čo. U klubu je Tejong u Bibliji pročitao da je Bog stvorio savršen svet i sve u njemu, uključujući Adama i Evu. Pročitao

je da je greh ušao u savršeni svet kada su Adam i Eva bili neposlušni Bogu i probali zabranjeno voće. Pročitao je da su Adam i Eva pokušali da se pokriju smokvinim lišćem i da im je tada Bog dao prvu odeću. Prva Mojsijeva 3,21 kaže: „Gospod Bog je načinio Adamu i njegovoj ženi duge haljine od kože i obukao ih.“

Tog dana, Tejong je ispričao u biblijskom klubu šta se dogodilo u školi. Sva ostala deca su se složila da je on dao tačan odgovor. Izrazili su tugu što je učiteljica odbila da prihvati njegov odgovor i rekli su da je trebalo da se složi sa njim.

Učitelj biblijskog kluba je bio veoma ponosan na Tejonga. Time što je u razredu otkrio da poznaje Bibliju, dečak je pokazao svoju veru u to da je Biblija Božja reč i da su njeni izveštaji istiniti. Dao je tačan odgovor pred svojim drugovima iz razreda i učiteljicom – i možda će i oni jednog dana poverovati da Biblija ima sve tačne odgovore.

Molite se za Tejonga, za njegove drugove iz razreda i nastavnicu da bolje upoznaju Boga. Molite se za milione ljudi u Južnoj Koreji i ostatku Severne azijsko-pacifičke divizije da saznaju tačan odgovor o tome kada su ljudska bića počela da nose odeću. Deo vaših darova Trinaeste subote u ovom tromesečju biće namenjeni za 14 programa, sličnih Tejongovim, koji se održavaju posle škole u Japanu. Hvala vam što planirate da priložite velikodušni dar 29. marta.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Južnu Koreju na karti, zemlju u kojoj se ovo iskustvo odigralo. Takođe im pokažite Japan, gde će 14 centara za vanškolske aktivnosti, sličnih Tejongovim, dobiti deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja.
- Recite deci da je biblijski učitelj u ovom iskustvu Čo Jangman, 61-godišnji socijalni radnik, koji je pomogao u otvaranju programa koji se posle škole održava u njegovoj crkvi. Malo dece je prisustvovalo bogosluženju u subotu pre početka programa, ali sada crkva ima mnogo dece koja prisustvuju i naprednim klubovima Izviđača i Poletaraca. Kao rezultat programa, nekoliko roditelja je poklonilo svoja srca Isusu krštenjem.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

MISIONSKI ZAPIS

U maju 1904. godine, Korejac po imenu Eung Hjun Li, čekajući svoj brod za Havaje, šetao je ulicom u Kobeu u Japanu i video natpis koji je glasio: „Crkva Isusovog drugog dolaska i subote sedmog dana“. Nakon što je u crkvi razgovarao sa evanđelistom po imenu Kunija Hide, Eung Hjun Li i jedan njegov korejski prijatelj proučili su zajedno Sveto pismo i postali prvi kršteni adventisti sedmog dana među korejskim narodom.

JUŽNA KOREJA | 22. februar

Eo-jen

Uporna devojčica

Eo-jen je bila srećna kada je saznala da će u njenoj crkvi u Južnoj Koreji svakog dana posle škole biti otvoren zabavni biblijski klub. Ona je volela Isusa, a želela je da i njeni prijatelji zavole Isusa. Ali bila je pomalo stidljiva. Šta ako ih pozove u biblijski klub i oni odbiju da dođu?

Eo-jen se pomolila za hrabrost, a zatim je počela da razmišljala o tome koga će pozvati u biblijski klub. Bilo je teško izabrati jedno ili dvoje dece. Želela je da svi u njenom razredu vole Isusa. Zato je pitala sve svoje drugove iz razreda da dođu.

„Hoćete li da nam se pridružite?“, pitala ih je. „Možete li da dođete barem jednom? Možete da dođete barem jednom, zar ne?“

Ali korejski školari su veoma zauzeti. Jedna devojčica je rekla da mora da pomogne majci posle škole. Druga je rekla da ima previše domaćih zadataka. Treća je rekla da ima časove muzike.

Eo-jen se molila: „Molim te, Gospode, dovedi barem jednog od mojih drugova iz razreda u biblijski klub. Zatim je stalno pozivala svoje drugare iz razreda, čak i one koji su rekli da su prezauzeti da dođu.

„Možete li da nam se pridružite?“, pitala ih je. „Možete li da dođete barem jednom? Možete da dođete bar jednom, zar ne?“

Onda je jedna devojčica prihvatila njen poziv! Saleng je rekla da će otići sa Eo-jen u biblijski klub.

Eo-jen je bila jako srećna! Bog je uslišio njenu molitvu! Kada je došla kući, uzbuđeno je rekla mami.

Ali sledećeg dana u školi, Saleng je imala loše vesti. Ipak nije mogla da ode.

Eo-jen je bila tužna. Radovala se odlasku u klub sa Saleng. Mislila je da je Bog uslišio njenu molitvu. Ali nije se obeshrabrila. Odlučila je da nastavi da se moli i da nastavi da poziva svoje drugove iz razreda.

„Možete li da nam se pridružite?“, pitala ih je. „Možete li da dođete barem jednom? Možete da dođete bar jednom, zar ne?“

Onda je druga devojčica prihvatila njen poziv! Ziong-jian je rekla da će otići sa Ee-un u biblijski klub. Ali rekla je da ne može da ide svaki dan.

„Mogu da idem sa tobom petkom i nedeljom“, rekla je.

Eo-jen je bila veoma srećna! Ali pitala se da li će se Ziong-jian predomisli. Molila se da dođe.

U petak popodne, Eo-jen je videla Ziong-jian kako ulazi u Crkvu adventista sedmog dana da bi prisustvovala biblijskom klubu. Bila je presrećna!

Ziong-jian je rekla da ju je mama dovezla do crkve.

„Stvarno sam želela da dođem“, rekla je. „Preklinjala sam mamu: ‘Hoću da idem. Molim te, pusti me da idem.’“

Tog dana su Eo-jen i Ziong-jian uživale dok su iz Biblije učile o Isusu.

U nedelju popodne, Ziong-jian je ponovo došla u biblijski klub. Eo-jen je bila vrlo srećna što je ponovo vidi. Opet su dve devojčice uživale u učenju o Isusu iz Biblije.

Eo-jen je videla da je važno da nastavi da poziva svoje drugove iz razreda u biblijski klub. Biblija kaže: „Zato ne posustajmo u činjenju dobra, jer ćemo, ako se ne umorimo, žeti kad dođe vreme“ (Galatima 6,9). Eo-jen nije odustala i konačno je jedna devojčica prihvatila njen poziv i došla u biblijski klub.

Međutim, Ziong-jian nije došla sledećeg petka. Eo-jen se pitala šta se dogodilo.

Ziong-jian nije došla ni u nedelju popodne.

U školi u ponedeljak, Eo-jen je saznala da se Ziong-jian preselila u drugi deo Južne Koreje. Živela je toliko daleko da više nije mogla da dolazi u biblijski klub.

Eo-jen se nada da će Ziong-jian naučiti da voli Isusa iako je došla u biblijski klub samo dva puta.

„Nadam se da će poverovati u Isusa“, kaže ona. „Nadam se da ću je sresti na Nebu.“

U međuvremenu će Eo-jen nastaviti da poziva svoje drugove iz razreda da dođu u biblijski klub.

Da bi bilo zanimljivije

- Prokažite deci Južnu Koreju na karti.
- Pitajte decu da li im prija da ih odbiju. Pitajte ih da li misle da je Eo-jen prijal o odbijanje. Naravno da nije! Ali ona je ipak pozivala svoje drugove iz razreda. Objasnite deci da odbijanje možda nije dobro, ali je važno moliti se za hrabrost i nastaviti da činite dobra dela kao što je Eo-jen činila pozivajući svoje drugove iz razreda u biblijski klub.
- Ohrabrite decu da pozovu svoje drugove iz razreda u Subotnu školu.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

Molite se za Ziong-jian i sve Eo-jenine drugove iz razreda da zavole Isusa. Deo vaših darova Trinaeste subote u ovom trome-sečju pomoći će da se ostvare dva projekta u Južnoj Koreji koji će omogućiti mnogim ljudima da upoznaju i zavole Isusa. Hvala vam što planirate da priložite velikodušni dar 29. marta.

MISIONSKI ZAPIS

Sloboda veroispovesti je ustavno zagarantovana u Južnoj Koreji, i u toj zemlji ne postoji nacionalna religija.

JUŽNA KOREJA | 1. mart

Sion, Či-Hvan i le-rim

Upoznati Boga

Dve devojčice i njihov brat nikada nisu išli u crkvu u Južnoj Koreji. Njihov otac nije poznao Boga. Njihova majka nije poznavala Boga. I zato ni deca nisu poznavala Boga. Ali njihova tetka je poznavala Boga i želela je da cela porodica ide u crkvu.

Deca su čula kako tetka zove tatu telefonom. „Dođi sa mnom u crkvu subotom i povedi mamu i decu“, rekla je tetka.

„Više ne verujem u Boga“, odgovorio je tata. „Neka hrišćanska deca su bila zla prema meni u školi.“

Deca nisu bila sigurna šta se dogodilo tati kada je bio dečak. Ali su znali da je išao u adventističku školu i da mu se tamo dogodilo nešto loše.

Tetka nije odustajala. Silno je želela da tata, mama i njihovo troje dece idu sa njom u crkvu.

„Mislim da deca koja su bila zla prema tebi nisu poznavala Boga“, rekla je. „Zato su bili zli. Ali da su poznavali Boga, bili bi drugačiji.“

„I ti bi danas bio drugačiji da poznaješ Boga“, rekla je tetka. „Kada bi verovao i išao u crkvu, mogao bi da naučiš svoju decu da

budu ljubazna prema drugoj deci i da ne budu zla kao ona deca u tvojoj bivšoj školi. Želim da pođeš sa mnom u crkvu.“

Tata je, međutim, ostao čvrst. „Ne želim više da idem u crkvu“, rekao je. „Ali ako insistiraš toliko, možeš da povedeš svoju decu.“

Deca su se uzbuđeno pogledala. Voleli su tetku, i bili su željni da sa njom idu u crkvu.

Tetka je došla po decu u subotu ujutro. Dve devojčice, desetogodišnja le-rim i sedmogodišnja Sion, i njihov šestogodišnji brat, Či-Hvan, nikada ranije nisu bili u crkvi i ona im se veoma svidela! Naučili su vesele pesme, slušali zanimljive priče i čuli kako treba da se mole Bogu.

Troje dece je toliko zavolelo crkvu da su o njoj pričali svojim prijateljima. Uskoro su i njihovi prijatelji želeli da idu u crkvu subotom. Ubrzo je troje dece svake subote dovodilo osmoro prijatelja u crkvu. Tetka nije imala dovoljno mesta u svom autu za sve njih, pa je pitala mamu da li može da pomogne i poveze decu svojim kolima. Mama je pristala i tako je i ona počela da ide u crkvu svake subote.

Jedne subote je tetka saznala da se deca kod kuće sama mole Bogu. Molili su se ujutru kada su se budili govoreći: „Hvala Ti, Bože, što si nam dao ovaj dan i što si nam dao dobro zdravlje. Uveče kada bi legli u krevet, pomolili bi se: „Hvala Ti, Bože, što si nam dao divan dan.“

Tetka je bila veoma srećna! Deca koja do nedavno nisu poznavala Boga sada su Mu se molila svakoga dana.

Kada je mama videla decu kako se mole, počela je više da razmišlja o Bogu.

Tetka ju je upitala: „Možemo li zajedno da proučavamo Bibliju?“

„Da“, odgovorila je mama.

Tako su mama i tetka počele zajedno da proučavaju Bibliju. Tada je mama počela da otvara Bibliju kod kuće i poučava svoju decu o Bogu. Čak je pomagala i u dečjim aktivnostima u crkvi.

Ubrzo je i tata promenio mišljenje o Bogu. Iako još uvek nije želeo da ide u crkvu subotom, bio je srećan što mama i deca idu zajedno u crkvu. Njihov život je postao mnogo srećniji otkako su deca i mama počeli da proučavaju o Bogu i da Ga sve bolje upoznaju.

Molite se za tatu i ostatak porodice da bolje upoznaju Boga. Deo vaših darova Tri-naeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se ostvare dva projekta u Južnoj Koreji koji će omogućiti mnogim ljudima da bolje upoznaju Boga. Hvala vam što planirate da priložite velikodušni dar 29. marta.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci gde se Južna Koreja nalazi na karti.
- Recite deci da je tetka Misun đakon u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi u Jeongeupu, u Južnoj Koreji, gde se ovo iskustvo odigralo.
- Ohrabrite decu da budu kao dve sestre i brat u ovom iskustvu i da pozovu svoje prijatelje u crkvu.
- Objasnite deci da jednostavan poziv u crkvu može imati dalekosežan uticaj. Baka i deka ovo troje dece iz ovog iskustva su takođe veoma srećni što mama i deca vole Boga. Poslali su tatu u adventističku školu kada je bio dečak, iako oni nisu hrišćani. Dali su donacije crkvi za njen rad i obećali tetki da će prisustvovati bogoslužnju.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

ČUDESNA ZEMLJA

Predsednička vila u Seulu se zove Čeong Va Dae, ili Plava kuća (u bukvalnom prevodu „Paviljon od cijan-pločica“) zbog 150.000 plavih pločica korišćenih za pokrivanje njenog krova.

JUŽNA KOREJA | 8. mart

Haon i Sion

Bube, gušteri i mačke

Dve sestre, petogodišnja Haon i četvorogodišnja Sion, živele su u Južnoj Koreji. Volele su da se igraju sa svojom petogodišnjom komšinicom, devojčicom po imenu Juiong. Kada bi se tri devojčice okupile, imale su velike avanture.

Većina devojčica se plaši insekata i guštera. Ali ne i ove devojčice. Nisu se plašile nijednog stvorenja, velikog ili malog.

Jedna od omiljenih aktivnosti devojčica bila je hvatanje muva i buba. Onda bi ih sakupljale u teglu. Išle su svuda oko svoje stambene zgrade, loveći muve i bube.

Kad su Haon, Sion i Juiong uhvatile dovoljno muva i buba, potražile bi guštere. Išle su svuda oko svoje stambene zgrade, tražeći svuda guštere.

Šta mislite šta su devojčice radile kada bi uhvatile guštera? Naravno, nahranile bi ga ukusnim obrokom od muva i buba! Zatim bi pustile guštera da nastavi svoje prekinuto putovanje preko zidića stambene zgrade.

Haon i Sion su želele da donesu guštera i muve i bube u svoj stan. Ali mama im nije

dozvoljavala. Rekla im je da gušteri, muve i bube treba da borave napolju.

Mama im je rekla da i mačke treba da borave na otvorenom. Nekoliko mačaka lutalica, koje nisu imale dom, živele su u bašti ispred stambene zgrade. Haon, Sion i Juiong su uživale da ih maze, razgovaraju sa njima i hrane ih.

Šta mislite čime su devojčice hranile mačke lutalice? Ne, ne gušterima, movama ili bubama! Mačke su naravno hranile tunom iz konzerve koju im je mama dala.

Mama nije dozvoljavala da se muve, bube, gušteri i mačke lutalice nađu u stanu. Ali je napravila izuzetak za jednu ptičicu. Jednom su devojčice našle bebu vrapca koji je drhtao od hladnoće nakon što je ispao iz majčinog gnezda. Mama je dozvolila devojčicama da ga unesu u stan da se zagreje u kutiji. Zatim su vrapčića vratili njegovoj majci.

Haon, Sion i Juiong su bile najbolje drugačice. Volele su da se igraju i volele su životinje. Ali među njima je postojala jedna velika razlika. Haon i Sion su volele i Isusa, ali Juiong nikada nije čula za Isusa. Haon i Sion su čekali

da Isus dođe i odvede svoju decu na Nebo. Juiong nikada nije čula da će Isus doći i odvesti ljude na Nebo. Haon i Sion su želele da njihova drugarica upozna i zavoli Isusa. Počele su da se mole svake večeri za nju i njenu porodicu da Ga upoznaju. Devojčice nisu mogle da podnesu pomisao na to da se ne igraju sa svojom dragom drugaricom i na Nebu.

Devojčice su porasle i krenule u školu. Nisu imale toliko vremena za igru. Jednog subotnog jutra, Juiong je pokucala na vrata svojih drugarica.

„Možemo li danas da se igramo kod vas?“, upitala ih je.

„Ne možemo da se igramo danas jer idemo u crkvu“, rekla je Haon.

„Bilo bi sjajno kada bismo mogle da idemo zajedno u crkvu“, rekla je Sion.

Juiong nije mogla da ide sa njima tog dana. Ali je često dolazila do njihove kuće subotom ujutru, a drugarice su je stalno pozivale u crkvu. Jednog subotnjeg jutra pristala je da ide sa njima. Haon i Sion su bile presrećne! Bio je to odgovor na njihove molitve. Molile su se svake večeri dve godine da Juiong upozna Isusa.

Danas Haon ima 13, a Sion 12 godina. Juiong ima 13 godina, i već šest godina ide u crkvu sa njima svake subote. Devojčice su Izviđači i raduju se igri sa insektima, gušterima i mačkama na Nebu jednog dana.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite gde se Južna Koreja nalazi na karti.
- Podstaknite decu da budu kao Haon (desno na fotografiji) i Sion (levo) i da se svakog dana mole za svoje prijatelje koji ne veruju u Boga. Ohrabrite ih da ne odustaju, podsećajući ih da su se Haon i Sion molile dve godine pre nego što je Juiong prvi put došla u crkvu.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

Molite se da i Juiongina porodica upozna Isusa. Deo vaših darova Trinaeste subote u ovom tromesečju biće upotrebljen za dva projekta u Južnoj Koreji koji će pomoći ljudima da upoznaju Isusa. Hvala vam što planirate da priložite velikodušni dar 29. marta.

ČUDESNA ZEMLJA

Korejska nacionalna životinja je sibirski tigar (*panthera tigris tigris*), koji je nekada davno lutao korejskim poluostrvom.

JUŽNA KOREJA | 15. mart

Oniju

Ne odustajem

Desetogodišnja Oniju je komunikativna i voli da razgovara sa drugarima u školi. Kad je saznala da njena crkva planira letnju biblijsku školu, bila je uzbuđena što će imati novu temu za razgovor sa svojim prijateljima. Mogla bi da im predloži da tokom raspusta dođu u biblijsku školu.

Oniju ide u adventističku školu u Južnoj Koreji. Ali mnogi njeni drugovi iz razreda potiču iz porodica koje ne veruju u Boga.

Odlučila je da to uradi za vreme školskog ručka. Zato je Oniju ustala pred svim svojim drugovima iz razreda i progovorila im glasno da je svi čuju:

„Da li je neko zainteresovan da dođe u moju crkvu?“ Onda je nastavila. „Imaćemo letnju biblijsku školu za vreme raspusta u petak, subotu i nedelju. Imate li vremena?“

U ruci je držala četiri šarene lepeze koje je napravila. Na svakoj je napisala ličnu pozivnicu za biblijsku letnju školu. Želela je da pokloni lepeze svima koji žele da idu sa njom.

Mnoga deca su rekla da ne mogu da idu. Morali su da rade domaće zadatke, da pomažu u kućnim poslovima ili da rade druge stvari.

Ali Oniju nije odustajala.

„Molim vas, dođite“, rekla je. „U nedelju idemo na bazen. Volela bih da pođete sa mnom.“

Tada su dve devojčice i jedan dečak rekli da bi želeli da idu. Oniju je svakome od njih dala lepeze.

Sledećeg dana, jedna od devojčica je rekla da ne može da ide. Roditelji su joj rekli da je suviše zauzeta. Ali druga devojčica i dečak su rekli da su im roditelji dali dozvolu da idu.

Oniju je bila jako uzbuđena! Smešila se bez prestanka.

Ali nekoliko dana kasnije, devojčica je rekla da se njena mama predomislila. Ipak nije mogla da ide.

Oniju je bila tužna, ali je bila srećna što će bar jedan drug iz razreda moći da prisustvuje. Zvao se Džisung.

Prvog dana letnje biblijske škole, Oniju je nestrpljivo tražila Džisunga.

„Gde je?“, pitala se.

Čekala je i čekala i počela da se brine.

„Zašto ne dolazi?“, pitala se.

Džisung nije došao u petak.

Sledećeg dana, u subotu, Oniju nije mogla da proveri da li je Džisung došao jer je bila bolesna pa je ostala kod kuće.

Ali Džisung se u nedelju pojavio na bazenu.

Oniju je bila presrećna kad ga je videla!

Džisung je takođe bio oduševljen što je bio tamo i uživao je u svakom trenutku.

Kao i Oniju, Džisung je takođe bio društvo-ljubiv i voleo je da razgovara sa prijateljima u školi.

U školi je u ponedeljak uzbuđeno pričao o biblijskoj letnjoj školi i o svemu zanimljivom što su tamo radili. Bio je srećan i blistao je od uzbuđenja! Hteo je ponovo da ide.

„Kada je sledeća letnja biblijska škola?“, upitao je Oniju. „Reći ću svima o njoj i sigurno ću ići ponovo.“

Takođe je rekao da želi da ide u crkvu sa Oniju u subotu.

Te noći Oniju je uputila molitvu zahvalnosti Bogu.

„Hvala Ti, Bože, što si me koristio kao svoj instrument za misiju“, molila se.

Oniju ide na akademiju Hankok Šamiuk u Seulu, u Južnoj Koreji. Deo Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će školi da otvori teretanu i centar za obuku misionara. Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušni dar 29. marta.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite Seul u Južnoj Koreji na karti.
- Napravite lepeze kao Oniju. Uputstva su na strani 33.
- Ohrabrite decu da budu kao Oniju i da pozovu prijatelje u crkvu.
- Recite deci da jednostavan poziv u crkvu može imati veliki uticaj. Džisung je išao u biblijsku letnju školu za vreme raspusta samo jedan dan, ali mu se toliko dopalo da sada želi da ide u crkvu subotom. Svojim drugovima iz razreda je pričao o biblijskoj školi i možda će to neke od njih ubediti da idu sa njim sledeći put.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

ČUDESNA ZEMLJA

Kimči je izuzetno važno jelo u Koreji i postoji više od 160 vrsta fermentisanog povrća. U glavnom gradu, Seulu, postoji čak i kimči muzej.

JUŽNA KOREJA | 22. mart

„Ne jedem svinjetinu“

Jeseo

Školarci su, koliko se seća, oduvek zadirkivali Jeseo. Nisu je zadirkivali zbog njenog izgleda. Nisu je zadirkivali zbog odeće koju je nosila. Zadirkivali su je zbog hrane koju je jela.

Jeseo je išla u državnu školu u Južnoj Koreji. Bila je jedini adventista sedmog dana u toj školi.

Pre nego što je svaki dan odlazila iz škole, Jeseo bi pogledala školski meni za ručak da vidi koja će hrana biti servirana sledećeg dana u školskoj menzi. Morala je da zna da li može da jede školski ručak ili mama treba da joj spakuje obrok.

Jednog dana je videla da će za ručak biti rezanci od crnog pasulja sa svinjetinom i žutom rotkvicom. Kad je stigla kući, rekla je mami, a mama joj je pripremila ručak od prženog pirinča sa mešanim povrćem i kimčijem.

Škola nije dozvoljavala deci da donose hranu od kuće za ručak. To je bilo protiv školskih pravila. Kada je Jeseo izvadila svoj prženi pirinač i mešano povrće tokom ručka, druga deca su je čudno pogledala.

„Jesi li bolesna?“, upitao je neko.

„Imaš neki problem?“, rekao je neko drugi. „Zašto si donela svoj ručak?“

„Ja sam adventista sedmog dana“, rekla je Jeseo. „Ne jedem svinjetinu.“

„Šta to znači biti adventista sedmog dana?“, upitala ju je jedna devojka.

„To znači da pripadam crkvi koja veruje u Boga“, odgovorila joj je Jeseo.

To je bio najlakši način da to objasni. Mnogi njeni drugovi iz razreda nisu poticali iz hrišćanskih domova i nisu verovali u Boga.

Sledećeg dana u školskoj kafeteriji posluživalo se povrće i svinjski kotleti sa listićima pečenih morskih algi. Svinjetina nije bila pomešana sa drugom hranom, pa je Jeseo dobila dodatno povrće i morske alge, ali ne i svinjetinu.

Deca su je ponovo čudno gledala. „Zašto si ti toliko posebna?“, rekao je neko. „Šta te čini tako posebnom?“

„Ti nisi ništa posebno“, rekao je drugi. „Zašto onda dobijaš dodatnu hranu?“

„To je zato što sam adventista sedmog dana“, rekla je Jeseo. „Bog mi je rekao da ne jedem svinjetinu. Pokušavam da Ga slušam.“

Deca su gledala Jeseo sa čudnim izrazima na licima.

„Jadna ti“, rekao je jedan dečak.
„Imaš težak život“, rekla je jedna devojčica. „Zašto želiš tako da živiš?“

„Dobro sam“, uveravala ih je Jeseo. „Zadovoljna sam svojim životom. Imam srećan život.“

Zbog svih čudnih pogleda i radoznalih pitanja, Jeseo se osećala kao potpuni stranac u školi. Činilo joj se da niko nije želeo da joj bude prijatelj. Osećala se sasvim usamljeno.

Jednog dana, Jeseo je ponovo donela svoj ručak jer se u kafeteriji služila svinjetina. Deca su je kao i obično čudno gledala, a nekolicina ju je zadirkivala. Ponovo je objasnila da je adventista sedmog dana.

Onda je jedna devojčica prestala da je zadirkuje i pitala da li se oseća zdravo iako ne jede svinjetinu.

Jeseo je odgovorila da se oseća dobro jer je jela samo dobru hranu. Pozvala je devojčicu da učini isto.

Devojčica je bila radoznala da sazna više. „Mogu li da dođem u crkvu sa tobom?“, upitala ju je.

Posle toga su dve devojčice počele da idu zajedno sa njom u crkvu svake subote. Jeseo je bila veoma srećna! Imala je nove prijateljice, a stekla ih je jednostavno slušajući Boga.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokaži Seul u Južnoj Koreji na karti.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

Danas je Jeseo srećna što više nema problema sa hranom u školi. Kada je krenula u srednju školu, preselila se u adventističku školu, Hankok Šamiuk u Seulu u Južnoj Koreji. Deo darova Trinaeste subote sledeće subote pomoći će njenoj školi da otvori teretanu i centar za obuku misionara. Hvala vam što planirate da priložite velikodušni dar sledeće subote.

ČUDESNA ZEMLJA

Vekovima je hanbok bio tradicionalna odeća Koreje. Većina Korejaca sada nosi zapadnjačku odeću, ali se hanbok i dalje često nosi u posebnim prilikama kao što su rođendani, venčanja i sahrane. Ženski hanbok ima nekoliko slojeva podsuknji ispod duge pune suknje i kratku jaknu, koja se zatvara dugom kravatom. Muška verzija ima pantalone sa punim nogavicama i dugu jaknu širokih rukava.

13. SUBOTA, JUŽNA KOREJA | 29. MART

Jon-vu

Teški biblijski test

Dvanaestogodišnji Jon-vu nije poticao iz hrišćanske porodice. Nikada nije čitao Bibliju. Ali znao je više od svega da želi da ide u adventističku školu u Seulu u Južnoj Koreji.

Mnoga deca su htela da idu u adventističku školu jer je imala dobru reputaciju.

Jon-vu i svako drugo dete, koje je želelo da uči u školi, moralo je da položi naročiti prijemni ispit. Za ispit je Jon-vu morao da odgovori na pitanja iz matematike, nauke i engleskog jezika. Takođe je morao da odgovori na pitanja o Bibliji.

Jon-vua nisu brinuli testovi iz matematike, nauke i engleskog. Bio je pametan dečak i znao je da može da odgovori na ta pitanja. Ali Biblija? U to nije bio baš toliko siguran. Kako je mogao da odgovori na biblijska pitanja bez poznavanja Biblije?

Jon-vuova mama je takođe želela da on ide u adventističku školu. Čula je za školu od jedne majke adventistkinje čiji je sin išao tamo. Mama je zatražila pomoć od te mame adventistkinje. „Kako moj sin može da polo-

ži biblijski deo prijemnog ispita?“, upitala ju je.

Mama adventista je imala ideju.

„Najbolji način da položi ispit je da svake subote idete u Adventističku crkvu i učite o Bibliji“, rekla joj je.

Zato su se Jon-vu i njegova mama pojavili u Adventističkoj crkvi u subotu. Jon-vu nije bio jedino dete iz nehrišćanske porodice koji je te subote došao u crkvu. Još pet dečaka i devojčica je došlo sa svojim majkama jer su i oni želeli da nauče više o Bibliji kako bi mogli da idu u adventističku školu.

Sve u vezi sa crkvom bilo je neobično i čudno za Jon-vua. Nije razumeo mnoge reči koje je čuo iz Biblije. Nije se dobro slagao sa drugom decom. Ali pošto je želeo da uči u adventističkoj školi, vratio se u crkvu sledeće subote, a zatim i sledeće. Tokom subotne škole, proučavao je Bibliju sa drugom decom koja su takođe želela da idu u adventističku školu.

Jon-vu je čutao tokom subotne škole. Njegovo lice nije pokazivalo nikakav izraz. Bilo je nemoguće znati da li voli subotnu

školu ili je ne voli. Ali on je dolazio svake subote tokom četiri meseca. I ostalih petoro dece iz nehrišćanskih porodica je dolazilo tokom četiri meseca.

Onda je stigao dan velikog prijemnog ispita. Jon-vu je lako odgovorio na pitanja iz matematike, nauke i engleskog jezika. Pitao se da li će moći da odgovori i na biblijska pitanja.

Tada je učitelj upitao: „Koja Božja zapovest govori o svetkovanju subote?“

Jon-vu se setio da je naučio deset zapovesti u subotnoj školi i odgovorio je: „Četvrta zapovest“.

„Tačno!“, rekao je učitelj.

Sledeće pitanje je bilo teže. „Koga je Filip krstio?“, upitao je učitelj.

Jon-vu se setio da je čitao u Bibliji o tome kako je Filipa poslao anđeo da se sastane sa čovekom na putu između Jerusalema i Gaze.

„Etiopskog evnuha koji je bio blagajnik kraljice Etiopljana“, rekao je Jon-vu.

„Tačno!“, rekao je učitelj.

Sledeće pitanje je bilo: „Šta se dešava sa ljudima kada umru?“

To je bilo teško pitanje. Ali Jon-vu se setio da je čitao u Bibliji da će mrtvi spavati u zemlji dok ih Isus ne probudi glasnim povikom prilikom Drugog dolaska.

„Oni čekaju u svojim grobovima dok Isus ne dođe da ih vaskrsne“, rekao je on.

Jon-vu je položio prijemni ispit. Položili su ga i ostalih petoro dece i svi su se upisali u adventističku školu.

Jon-vu i ostalih petoro dece prestali su da idu u crkvu subotom. Više nisu morali da proučavaju Bibliju za prijemni ispit, a našli su i druge stvari koje su želeli da rade. Ali jedna od njihovih majki je nastavila da ide u crkvu. Predala je svoje srce Isusu i krstila se.

Međutim, nakon nekog vremena, Jon-vu je počela da nedostaje subotna škola. S vre-

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Seul u Južnoj Koreji na karti.
- Recite deci da su se brojna deca i njihovi roditelji pridružili Adventističkoj crkvi kao rezultat pitanja iz Biblije koji su uslov da bi se položio prijemni ispit za Akademiju Hankok Šamiuk.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za život ispunjen Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje i učestvovanje dece i mladih“; i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svom životu odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

Pre Trinaeste subote

- Podsetite sve da su naši misijski darovi namenjeni za širenje Božje Reči širom sveta, i da će jedna četvrtina naših darova Trinaeste subote pomoći pet projekata u Severnoj Aziji i Pacifiku. Projekti su navedeni na 3. strani i na zadnjoj korici.
- Narator ne mora da zapamti priču, ali on ili ona treba da budu dovoljno upoznati sa materijalom kako ne bi morali da ga čitaju. Alternativno, deca i odrasli mogu da odglume iskustvo.
- Pre ili posle, iskoristite kartu da pokažete mesta u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji – Japan, Mongoliju, Južnu Koreju i Tajvan – koji će primiti darove Trinaeste subote.

mena na vreme se vraćao u crkvu. Onda je ponovo počeo da ide svake subote.

Danas, Jon-vu ima 15 godina i voli da ide u crkvu svake subote. Voli da uči u adventističkoj školi. Više od svega želi da postane pastor kada poraste.

Molite se da Jon-vu postane misionar za Boga. Jon-vu ide u akademiju Hankok Šamiuk u Seulu u Južnoj Koreji. Deo današnjih darova Trinaeste subote pomoći će

njegovoj školi da otvori teretanu i centar za obuku misionara. Današnji darovi će takođe podržati četiri druga važna projekta u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji, uključujući sklonište za samohrane majke u Ansanu u Južnoj Koreji; vanškolske centre u 14 škola u Japanu; dečji rekreativni centar u Ulan Batoru u Mongoliji i uspostavljanje adventističkog osnovnoškolskog sistema na Tajvanu.

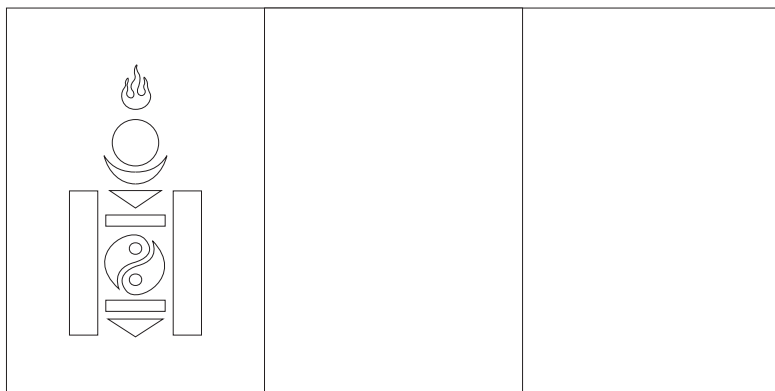
Pogled na srednju školu akademije Hankok Šamiuk u Seulu u Južnoj Koreji. Akademija će dobiti deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja za otvaranje teretane i centra za obuku misionara.

Budući projekti Trinaeste subote

Južna azijsko-pacifička divizija biće predstavljena sledećeg tromesečja, a projekti Trinaeste subote će obuhvatiti zdravstvenu kliniku u Brunejskom sultanatu i predškolski centar i centar Lajf Houp u Mjanmaru.

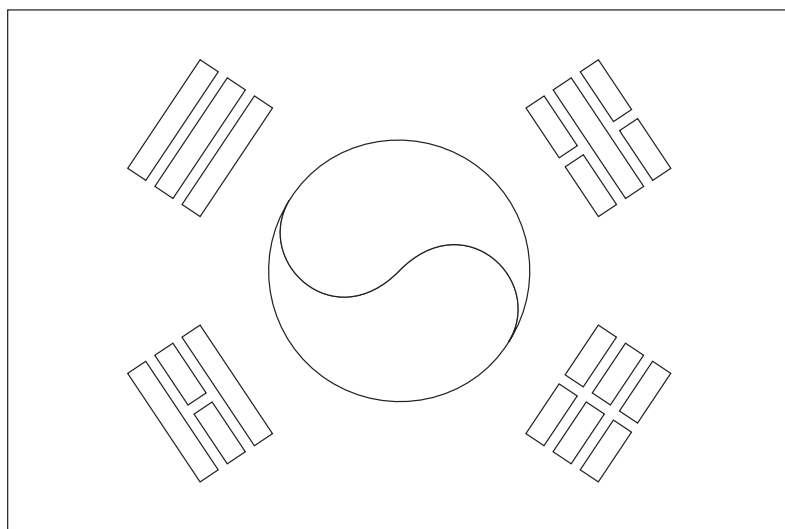
Oboj zastavu

MONGOLIJA

UPUTSTVO:

Obojite levu i desnu trećinu crvenom, srednju trećinu plavom, a amblem sa leve žutom bojom.

JUŽNA

KOREJA

UPUTSTVO:

Obojite gornji deo kruga crvenom, a donju polovinu plavom. Obojite četiri seta pruga crnom bojom, a ostatak zastave ostavite da bude beo.

Hajde da se igramo!

JUŽNA KOREJA

KONDI

Kondi je popularna korejska dečja igra koja se tradicionalno igra koristeći pet ili više kamenčića. Može da se igra samostalno ili sa prijateljima.

Postoje različiti nivoi težine za različite uzraste.

KAKO SE IGRA:

Za najjednostavniju verziju, kamenje se baci na površinu za igru.

Igrač uzima kamen i baca ga u vazduh.

Dok je u vazduhu, igrač podiže jedan od kamenčića na površini za igru, a zatim hvata kamen koji je bačen u vazduh. Ovo se ponavlja sve dok se ne uhvate svi kamenčići.

Da bi bilo teže, može pokupiti dva, tri ili četiri kamena odjednom.

Najzahtevniji nivo je da igrač baci sve kamenčiće u vazduh, a zatim okrene ruku da uhvati što više njih suprotnim delom šake.

Ručni rad

KOREJA

TRADICIONALNA KOREJSKA LEPEZA

Ove lepeze možete videti u prodavnicama suvenira širom Koreje; crvene, plave i žute boje su, i predstavljaju zemlju, nebo i čovečanstvo.

MATERIJAL:

Karton (kutije za žitarice su savršene)
Makaze
Olovka ili hemijska
Lepak
Markeri ili boje
Neka vrsta drške ili štapić za sladoled

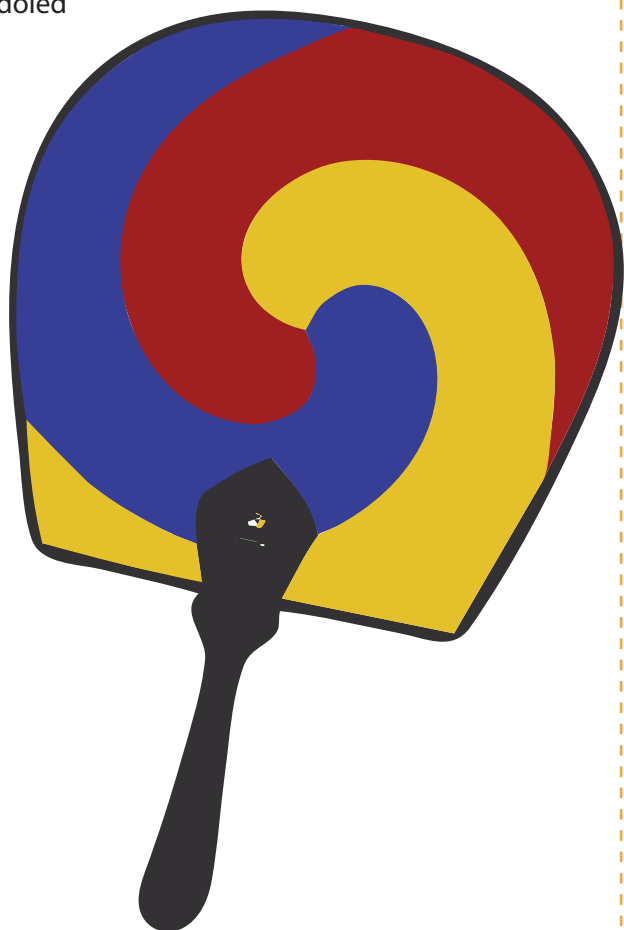
UPUTSTVO:

Prvo isecite karton u odgovarajući oblik. Trebalo bi da bude ravan na dnu, a zatim zakrivljen nagore i naokolo.

Koristite olovku ili hemijsku da nacrtate krivine da biste znali gde treba da farbate ili bojite.

Obojite ili ofarbajte crvene, žute i plave delove.

Zalepите štapić od sladoleda na poledinu i ostavite da se osuši.

Hajde da kuvamo!

MONGOLIJA

MONGOLSKI KOLAČIĆI OD PUTERA

(Burcog)

SASTOJCI:

2 šolje (240 g) brašna
1/4 šolje (60 ml) putera
1/2 šolje (120 ml) tople vode

1/2 šolje (113 g) šećera
prstohvat soli
ulje za prženje

UPUTSTVO:

- Šećer i so rastvorite u toploj vodi.
- U činiji napravite mešavinu brašna, vode i putera i dobro mesite dok ne dobijete čvrsto, gusto testo. Dodajte brašno ili vodu ako želite da dobijete pravu teksturu.
- Ostavite da odstoji oko 30 minuta, a zatim testo ponovo mesite da biste uklonili sve mehuriće vazduha.
- Razvijajte testo na oko 1 cm debljine i isecite ga na pravougaonike veličine oko 5–10 cm ili isecite na oblike koje volite.
- Tradicionalni oblik je kad se na testu preseče prerez po sredini i provuče kroz njega jedan kraj, praveći neku vrstu čvora.
- Zagrejte ulje u tiganju i pržite testo u dubokom ulju dok ne porumeni sa svih strana.
- Poslužite toplo sa šećerom, medom ili puterom.

Korejski/mongolski rečnik

SRPSKI	KOREJSKI	Izgovor	MONGOLSKI	Izgovor
Zdravo	안녕하세요	Anjeoasenjo	Сайн уу	sain u
Ćao	안녕히 가세요	Anjeoikaseo	Баяртай	bajartai
Volim te	사랑해요	Sarangeoio	Би чамд хайртай	Bi čamd khairtai
Mama	어머니	Omonji	Ээж	eđ
Tata	아버지	Abodī	Аав	av
Sestra	자매	Ćame	Эгч	egč
Brat	형제	Hjonde	Ах	akh
Kuća	집	Ćib	Байшин	baišin
Mačka	고양이	Kojanji	Муур	mur
Pas	개	Đe	Нохой	nokhoi

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite svoj besplatni video-zapis Misionski spotlajt, koji sadrži video-izveštaje iz Severne azijsko-pacifičke divizije i šire. Preuzmite ili strimujte sa veb-stranice Adventističke misije na bit.ly/missionspotlight.

Informacije sa Interneta

Slede izvori informacija koji mogu biti od pomoći u pripremi za segment o misiji Subotne škole. Za više obaveštenja o kulturi i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju, posetite:

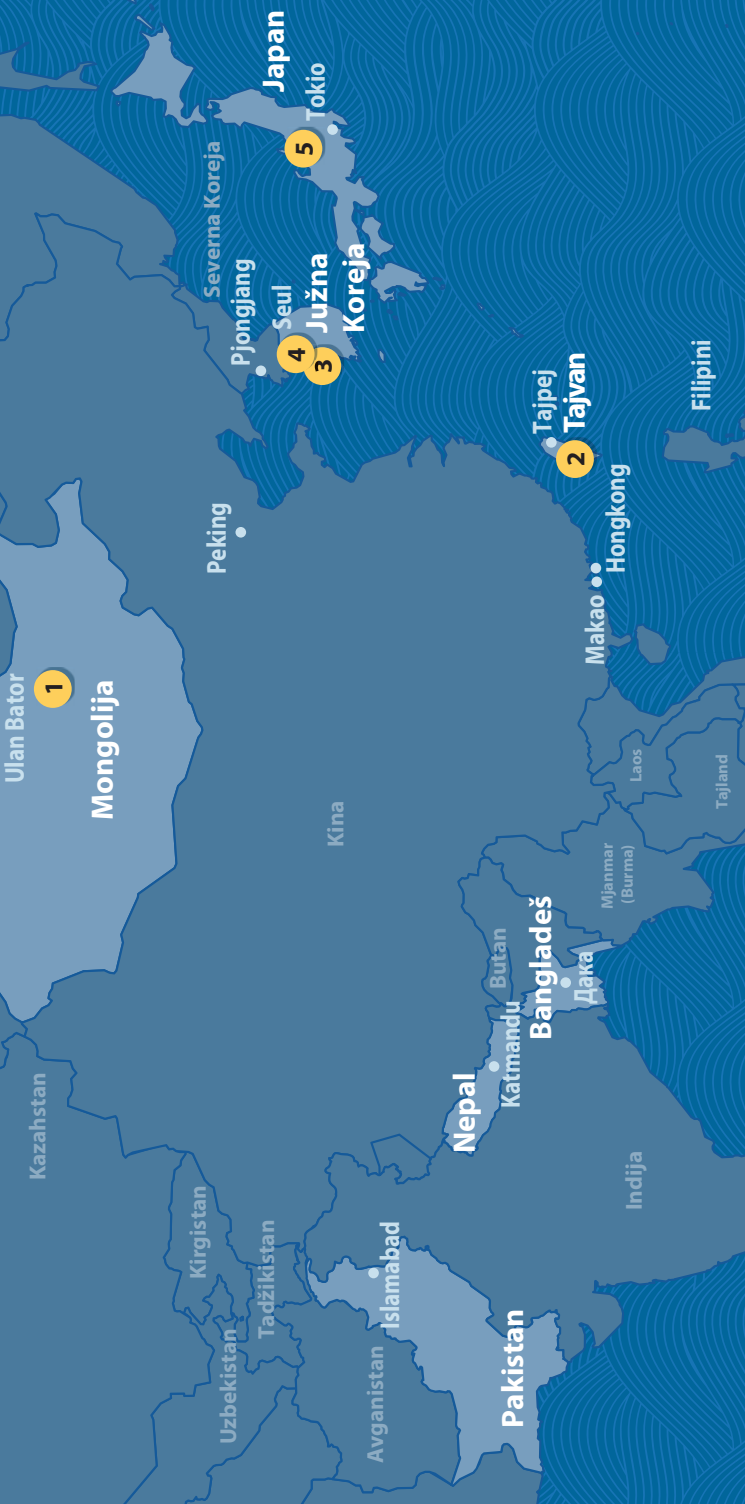
Veb-stranice:

Mongolija: vladin veb-sajt	bit.ly/Mongolia_Govt
Lonli Planet	bit.ly/LP_Mongolia
Otkrijte Mongoliju	discovermongolia.mn
Južna Koreja: veb-sajt vlade	bit.ly/SKorea_Govt
Posetite Koreju	bit.ly/VisitKor
Nacionalna Geografija	bit.ly/NG_SKorea

Adventističke veb-stranice:

Severna azijsko-pacifička divizija	bit.ly/SDA_NSD
Konferencija Korejske unije	bit.ly/SDAKorea
Istočno-centralna korejska konferencija	eckc.or.kr
Jugoistočna korejska konferencija	sekc.or.kr
Zapadno-centralna korejska konferencija	wckc.or.kr
Misija Mongolije (Fejsbuk stranica)	bit.ly/SDA_Mongolia

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misioniske darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misioniski dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu, za dar koji će se prikupljati 29. marta. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misionско delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji. Dvanaeste subote, 22. marta, iznesite pred crkvu izveštaj o misioniskim darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

SEVERNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

UNJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Bangladeš	127	288	32,652	171,186,000
Japan	97	48	15,095	124,931,000
Juzna Koreja	699	133	263,237	77,697,000
Pakistan	134	116	17,631	235,625,000
Himalaji	40	30	9,420	3,436,000
Mongolija	6	5	3,061	3,361,420
Šri Lanka	35	21	3,723	22,396,000
Tajvan	58	28	6,956	23,610,003
UKUPNO:	1,196	669	351,801	689,553,001

PROJEKT:

- 1 **Dečji rekreacioni centar**
u Ulan Batoru u Mongoliji
- 2 **Adventistički sistem osnovnih škola**
na Tajvanu
- 3 **Prilivatišče za samohrane majke**
u Ansanu u Južnoj Koreji
- 4 **Teretana i centar za obuku misionara**
na Akademiji Hankok Sahmiuk
u Seulu u Južnoj Koreji
- 5 **Vaškoljski centri u 14 škola u Japanu**